

rinti értelemben *teológia* volt az, amit önöktől tanulhattunk. Istenről szóló beszédük a tanórákon közelebb vitt bennünket a teológia tudományához, a tanórákon kívül pedig kimondatlanul is ott húzódott minden szó mögött. Munkájuk és közöttünk, sokszor velünk töltött mindennapjaik vezettek oda bennünket, hogy most már mi is készek legyünk szolgálatunkkal és egész életünkkel az Istenről szóló beszédet képviselni. Köszönjük az önök részéről a befektetett erőt és akaratot. Hálaság vagyunk, hogy szolgálatunk kezdetén elmondhatjuk: nem vagyunk eszköztelenek.

Köszönjük évfolyamfelelős tanárunknak, Kiss Jenő dékán úrnak, hogy a mi kis csapatunk az elmúlt hat évre „Kiss csapata” is lehetett. Ön volt az, aki a szó legkomolyabb értelmében volt évfolyamfelelősünk. Köszönjük, hogy érezhettük minden egyes találkozás alkalmával, hogy ön valóban *felelősséget* vállalt értünk: felelős volt odafigyelésével, számonkérésével és intéseivel, közös szolgálatok és alkalmak megszervezésével, s amit pedig a legfőképp éreztünk és értékeltünk: ön felelős volt szeretetével is. Köszönőszavak hosszú sora helyett egyetlen dolgot mondhatunk: szeretete részünkről is viszonzásra talált.

Ma utoljára léptünk ki a kapun teológushallgatóként. A kapu talán ma még nehezebben nyílt. De ma is ott volt az erő és az akarat minden lépés mögött, amely idevezetett, amely lépések hosszú sorát zárja és egy újabb menetelés kezdetét jelenti. Olyan menetelés, amelyre a földi tényezőknek köszönhetően nem eszköztelenül, és nem társtalanul, hanem sokak jelenlétében indulunk. Föltekintve pedig tudjuk, hogy Istenünk áldásainak lenyomata mindez. Így formálódott az az akarat, amely tablónkon egy ige formájában is nyomot hagy a kapun belül: „Ha nem jön velünk a te orcád, ne is vigyél tovább bennünket” (2Móz 33,15).

Főtiszteletű Püspök Urak, nagytiszteletű Tanácsos Úr!

Így érkeztünk most ide, ezzel az akarattal és elhatározással. Tisztelettel és alázattal kérjük önöket, hogy fogadjanak minket egyházunk szolgálattevői közé, hogy az áldásként kapott eszközöket az egyház szolgálatába állítva tudjuk jelenlétünkkel kamatoztatni. Erőnk és akaratunk, minden eddigi és ezt követő lépésünk erre a célra néz: Isten ígését, Krisztus evangéliumát hirdetni, megvallani, életünkkel és jelenlétünkkel példázni az ő dicsőségére, és legfőképp az ő jelenlétében.

Bíró Beatrix

Lezárult a 2023–2024-es akadémiai év

2024. június 30-án a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet (KPTI) lezárta a 2023–2024-es akadémiai évet. Dr. Kovács Sándor rektor évvértékelőjében összesítette az elmúlt év legfontosabb eredményeit, eseményeit. (A rektori beszédet az alábbiakban közöljük teljes terjedelemben.)

A rektori beszédet követően került sor a kiemelkedő tanulmányi eredmények jutalmazására, illetve azon diákok méltatására, akik szervezői, közösségépítő tevékenységükkel hozzájárultak az akadémiai közösség fejlődéséhez, majd a hagyományt követve Telegdi István teológushallgató mondott beszédet a végzős évfolyam nevében. (A búcsúbeszédet is az alábbiakban közöljük.)

Az évzáró ünnep záróakordjaként a rektor okleveleket nyújtott át. Először az alkalomra meghívott 70 és 50 évvel ezelőtt végzett hajdani vendiákokat köszöntötte, és köszönetet mondott az erdélyi közösségeinkért végzett áldozatos munkájukért és példaértékű odaadásukért. Rubin oklevélben a 70 évvel ezelőtt végzett Nagy Irén részesült, arany oklevélben pedig a kövekezők: Antal János, Balácsi László, Bartha Sándor, Biro-Halmágyi Sámuel, Bozsoky Sándor, Csernák Béla, Csillag Péter, Demeter József, Farkas László, Horváth Miklós László, Kelemen András, Nagy Ferenc, Nagy Károly, Szentgyörgyi Zsombor-Mihály, Tárkányi István, Vass György, Juhász Róbert, Podavka József, Száva Péter, Klaas Eldering és Ida Eldering. Brendus Réka pedig a „Teológiai intézet barátja” oklevelet vette át a rektortól. Ezt a tiszteletbeli címet húsz évvel ezelőtt alapította az intézet abból a célból, hogy olyan jeles világi személyiségeknek adományozza, akik munkájukkal, kapcsolati hálózatukkal a KPTI és az erdélyi lelkészképzés ügyét szolgálták.

Brendus Réka 1967-ben született Kolozsváron, 1997-ben szerzett oklevelet az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán. 2010 óta előbb főosztályvezető helyettes, majd főosztályvezető a Magyarország Miniszterelnökségének Nemzetpolitikai Államtitkárságán, az Erdélyi Osztályon. Laudációjában a rektor kiemelte, hogy „Brendus Réka nem azokért a címekért szolgálja Erdélyt, az erdélyi oktatást és a protestáns lelkészképzést, amelyeket az évek során megérdemelten neki ítéltek, hanem mert a szolgálat lényéből és erdélyiségéből természetesen ered”.

De annál az oknál fogva, hogy kiterjedt kapcsolathálójának és fáradhatatlan erőfeszítéseinek köszönhetően öregbítette intézetünk jó hírnevét, az intézet készségesen adományozza neki „Teológiai intézet barátja” tiszteletbeli címet. „Brendus Réka megteszesíti, mit jelent valódi barátnak és szövetségesnek lenni intézményünk számára. Az ő munkája és el-

kötelezettsége teológiánk iránt a barátság legszebb példája. Kapcsolatai és befolyása révén olyan ajtókat nyitott meg és olyan lehetőségeket teremtett, amelyek lehetővé tették intézetünk számára a megmaradást és fejlődést” – hangsúlyozta Kovács Sándor rektor.

Az akadémiai évzáró liturgiai keretszolgálatát dr. Kiss Jenő, a végzős évfolyam felelős tanára végezte. A zenei betéteket az Ary Dávid és Szilágyi Ákos elsőéves hallgatók által vezetett intézeti vegyes kar biztosította.

Balogh Csaba

Tanévzáró beszéd (2023–2024)

„Áldott az Isten, a ki nem vetette meg könyörgésemet, és kegyelmét nem vonta meg tőlem.”

Zsolt 66,20

Főtisztelendő Püspök Urak, Főgondnok Úr, tisztelt Konzul Úr! Tisztelt Főosztályvezető Asszony! Nagytiszteletű 70 és 50 éve végzett Lelkipásztorok! Nagytiszteletű Tanári Kar! Tisztelt Intézeti Munkatársak! Kedves Vendégeink, és nem utolsósorban Tiszteletes Ifjúság!

Isten iránti hálaadással terjesztem elő a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet (KPTI) tevékenységéről szóló jelentést. Az ő neve legyen áldott, hogy meghallgatta könyörgéseinket, és kegyelmét nem vonta meg tőlünk.